

JUMALAN POJAT JA IHMISTEN TYTTÄRET

Pekka Ervastian esitelmä 13.5.1923

Jos koetamme analysoida niitä vaikuttimia, joita ihmisellä on, silloin kun hän lakeaa syntiin, tekee jotakin väärää, jotakin, josta hän itsekin aavistaa, että se on väärin, voimme huomata siinä kolme eri tekijää, kolme motiivia. Nämä huomaamme tietysti ainoastaan siinä tapauksessa, että kyllin syvästi analysoimme ihmisen sieluelämää, sillä todellinen synnintekijä, todellinen ihminen langetessaan pahaan ei kylläkään ajattele niin monipuolisesti asioista, eikä ole niin tietoinen omista motiiveistaan. Nuo kolme motiivia ovat: ensimmäinen „minä tahdon kokea, sillä silloin tulen viisaaksi“. Ihmiselle on opetettu, että hänen ei pidä tehdä sitä tai sitä, mutta hänen sisässään soi ääni, houkutteleva ääni, joka sanoo: „mitä varten sinä tottelet tuollaista kieltoa. He jotka sinua kieltävät, tekevät sen kukaties mistä vaikuttimista, heillä on ehkä itsekkäitä syitä. Sinun pitää kokea, silloin tulet viisaaksi.“ – Toinen motiivi on: „tuo, jota sanotaan pahaksi ja vääräksi, on niin ihanaa. Siihen sisältyy koko olemassaolon ja elämän kauneus, kaiken elämisen viehätys; sehän on kaikista suurinta onnea; miksikä siitä kieltäytyisit? Aivan itsekkäästi ovat ne, jotka sinua kieltävät, opettaneet sinulle, että sinun ei pidä tehdä syntiä, sillä synti on juuri koko elämän viehätys. Siinä on elämän kauneus.“ – Ja kolmas motiivi on: „minähän olen vapaa ihminen, minähän olen vapaa olento, joka itse saan määrätä, mitä minun tulee tehdä ja tahdon tehdä. Itsehän olen vastuunalainen teoistani. Mutta minun pitää etsiä onneani ja viisautta, sitä vartenhan minulla on vapaus.“ – Nämä kolme motiivia soivat ihmisen rinnassa. Ne ovat aivankuin kolme tämmöistä ääntä, jotka puhuvat hänelle. En sano, että ihminen olisi tietoinen, sillä hänen pahat tekonsa aiheutuvat usein silmänräpäyksellisestä, impulsiivisesta syystä. Ei hän ehdi mitään ajatella, mutta jos analysoimme psykologisen tarkasti hänen

sielunelämäänsä, ja sen psykologista prosessia, niin huomaamme nämä kolme tekijää, jotka käytännössä ja jokapäiväisessä elämässä peittyvät ikäänkuin hämärään, ja joihin emme kiinnitä huomiota, emmekä ole niistä tietoisia. Ihminen on temperamenttinsa nojalla tietoinen ehkä jostakin näistä tekijöistä; mutta toinen ihminen on tietoinen siitä, että hän tahtoo kokea, toinen taas tietoinen siitä, että on niin viehättävää saada onnea ja kolmas siitä, että hän tahtoo vapaasti itse määrätä, tekeekö hän väärin tai oikein. Mutta alkuaan ja itsessään piilevät aina nämä kolme motiivia ihmisen sielussa ja syntiinlankeemuksen psykologisessa prosessissa. Sentähden, kun tutkimme syntiinlankeemusta kyllin seikkaperäisesti, voimme myöskin löytää alkuperäiset syyt näihin kolmeen viekottelevaan ja houkuttelevaan ääneen. —

Viime kerralla oli puhetta syntiinlankeemuksesta Lemurian mantereella ja sen yhteydessä silloin siitä houkutuksesta, joka niinkuin raamatussa sanotaan, käärmeen muodossa vietteli ihmistä lankeemukseen. Puhuimme noista Lusifereista, henkiolennoista, jotka olivat niin sanoaksemme jonkinlaista jäännöstä kuumavantaran ihmiskunnasta, jotka tuossa maapallon edellisessä jälleensyntymisessä, kuuketjussa olivat olleet ihmisen asteella, mutta eivät suorittaneet kaikkea sitä kehitysjärjestelmää, mikä heille oli annettu, eivät olleet oppineet koko läksyä. Kuuhenget, kuu-ihmiset, jotka eivät olleet saavuttaneet heille asetettua päämaalia, olivat noita Lusifereiksi nimitettyjä henkiä, jotka Lemuriassa viekottelivat ihmisiä syntiin, meidän ihmiskuntamme ihmisyksilöitä syntiin, kun nuo Lusiferit eivät voineet eivätkä tahtoneet ruumiillistua. Meidänhän ei enää tarvitse viivähtää siinä. Nämä lusifeeriset henget, kun tarkemmin niitä tutkimme, puhuivat ihmiselle, mentyään sisään hänen sieluunsa, olemukseensa ja aivan kuin käärmeenä hänen sisässään puhuen viettelivät hänet lankeemukseen. Ne sanoivat hänelle: „Sinun pitää kokea, tulla viisaaksi; kokemus on juuri luomisessa, kokemus on siinä, että luot ja synnyttät. Heidän houkuttelunsa

keskittyi tähän kolmanteen noista motiiveista. He sanoivat: „Sinä tulet viisaaksi, jos heittäydyt luomiseen, sukupuoliseen luomiseen ja synnytykseen.“ Aivan niinkuin Genesiksessä kerrotaan, että he antoivat omenan Eevalle: „Syö tästä omenasta.“ Se oli juuri sukupuolinen luomiskyky. Mutta kun tarkemmin analysoimme syntiinlankeemusta Lemurialla, niin huomaamme, että ei ole ainoastaan tämmöinen ääni kaikumassa ihmisen sisällä. Oli myös toisia ääniä. „Siinä on onni, autuus; sinun silmäsi tulevat näkemään, kuinka olemassaolo ja elämä on kaunista. Jos teet näin, niinkuin nuo lusifeeriset henget sinua houkuttelivat tekemään, niin silmäsi menevät auki ja sinä tulet näkemään, kuinka kaunis on olemassaolo.“ Se oli toinen houkutus ihmisen sisällä. Ja kolmas oli: „muista, että sinä olet ihminen, muista että sinä olet persoonallisuus. Muista, että sinun pitää olla vapaa. Tunne itsesi: olevasi vapaa.“ Mehän emme filosofisesti tahdo totuudentutkijoina, okkultisteina, teosofeina asettua sille jyrkälle kannalle, jolla esimerkiksi on meidän kirkollinen kristinuskomme, joka sanoo ja tuomitsee: „Tämä on kaikki abnormia“. Me sanomme: se oli kyllä kaikki abnormia, ihmisen ei olisi tarvinnut niin menetellä. Ihminen olisi voinut paljon hitaammin kehittyä ja kehittyä ilman lankeemusta, mutta vaikka lankeemus oli hänessä abnormia ja tutustutti hänet pahaan, niin ei hänellä olisi ollut mitään mahdollisuutta oppia mitään hyvää, ellei hän olisi pahaan tutustunut. Ja jos hän nyt tutustui pahaan abnormilla tavalla, niin hänen tutustumisensa hyvään myöskin seurasi häntä abnormisesti, ts. koska hän tavallaan nopeammin ja syvemmin lankesi pahaan, niin hän myöskin nopeammin ja syvemmin voi oppia hyvää. Siis tuo lankeemus muodostui samalla nousuksi. Se muodostui samalla kehitykseksi, ja me tiedämme, että meidän tieteellinen tutkimuksemme kiinnittää huomionsa enemmän tähän evolutioon, kehitykseen; se ei näe pahassa mitään abnormia; se ei näe mitään lankeemusta. Sehän ei ajattelekaan, että ihminen olisi jumalolento; se katselee vain sitä, että ihminen oli syntynyt eläinkunnasta. Se sanoo: kaikki on

nousua ylöspäin; se, että me olemme pahoja, on vain kehitystä. Näin nyt meidän tavallinen filosofiamme sanoo. Ja sehän on oikeassa sekkin. Se on toinen näkökanta. Ne, jotka okkultistien tavalla tutkivat elämää ja etsivät totuutta, myöntävät, että näissä molemmissa filosofisissa näkökannoissa on totuutta. He myöntävät, että filosofit ovat oikeassa nähdessään kaikki evolution kannalta, mutta he myöntävät myöskin, että uskonnolliset ihmiset ovat oikeassa, silloin kun he syvällä sisässään tuntevat, että on totta myös tuo puhe syntiinlankeemuksesta. Sillä uskonnollinen ihminen tuntee syvästi, että hän on langennut, ettei hän ole vain mikään sellainen kehittyvä olento, joka ei voi itseään mistään moittia. Ei hän voi sillä tavalla sanoa itsestään. Uskonnollinen ihminen tuntee syvästi, että jotakin ihanaa ja hienoa on rikottu. Hän tuntee, että ihminen on syntiin langennut, että jotakin abnormia on hänen pahan tuntemuksessaan, sillä hän sanoo tällä tavalla: jos kaikki olisi vain evolutiota, niin emme vain kokisi pahaa ja ymmärtäisi, mikä on hyvä, silloinhan emme enää voisi tehdä pahaa. Eihän tarvitsisi enää olla kiinni pahassa. Jos me olemme tulleet tällaiseen kokemukseen, niin meidän pitäisi heti ilman muuta sanoa: tuo ei ole viisautta ja hyvää, – ja silloin ihminen sen jättäisi. Jos ihminen esim. pistää sormensa tuleen ja se polttaa, niin hän heti on oppinut, että tuo ei ole viisasta tehdä, ja jättää sen. Mutta jos on kysymyksessä jokin moraalinen asia, esim. taipumus valheeseen, ei se ole varottavissa tuolla tavalla, kuin ihminen saattaa varoa sormensa polttamista. Hänellä on taipumus valheeseen omassa itsessään. Hänelle selitetään: ei saa valehdella. Se ei ole mitään kehitystä, meidän älymme ja intelligenssimme, kun se kehittyy, niin se kehittyy totuuteen päin ja siis ihmisen pitäisi olla totuutta rakastava, eikä valehdella huomaamattaan ja tietämättään, vaan pysyä totuudessa. Tämä on mahdotonta semmoiselle ihmiselle, jolla on taipumusta valehtelemiseen. Ei hän huomaa sitä itse ollenkaan. Valhe on jollakin tavalla hänen luonteessaan, ja puhuessaan hän ei osa muuta kuin valehdella.

Hän ei osaa ottaa itsestään niin kiinni, että hän näkisi: minä en saa valehdella, minun täytyy puhua totuutta; se olisi evolutiota, kehitystä, ainoa viisaus. Mutta päinvastoin valhe houkuttelee häntä. Niin pian kun hän joutuu sellaiseen tilanteeseen, jossa tuntuu, että tästä pelastuu mainiosti pienellä valheella, ei hänen tarvitse ajatella ja resoneerata, että minä pelastun valheella, vaan valhe on hänellä aivan kielellä, se on hänellä veressä. Siis, sanoo uskonnollinen ihminen, ihminen on langennut, hänen verensä on myrkytetty, se ei ole puhdas niin kuin ennen lankeemusta. Hän on saastutettu, hänessä on aivan kuin perisynti. Okkultisteina, totuudenetsijöinä me myönnämme nämä molemmat kannat oikeiksi. Sentähden kysymme: mistä saivat alkunsa nuo toiset houkutukset? Millä tavalla me lankesimme näkemään kauneutta silmillämme; ja millä tavalla ihminen sai sellaisen luottamuksen ja voiman minuuteensa, että hän uskalsi rikkoa Jumalan tahtoa vastaan? Kuinka ihminen tuli niin rohkeaksi? Onko se ainoastaan pitkän evolution tulosta, vai onko se heti alkuaan syntiinlankeemuksessa häneen asetettu? Kun näin kysymme, niin meidän täytyy vastata; se kyllä istutettiin häneen heti. Se on meillä nyt syvällä veressämme, sielussamme, meillä on nämä kaikki kolme motiivia itsessämme ilman muuta. Ja tämä johtaa meidät tutkimaan tuota syntiinlankeemusprosessia vielä lähempää.

Kun nyt Lusiferit sanoivat tuon ensimmäisen sanan: sinä tulet viisaaksi, saat kokea, niin tuli toisia henkiä, jotka sanoivat: se on ihanaa ja kaunista, se on onnea; ja sinä olet vapaa. Ne tulivat toisenlaisten olentojen puolelta. Meillä ei ole ilmapiirissä ainoastaan noita kuumanvantaralta tulleita, jälkeenjääneitä ihmisiä, meillä on myöskin toisenlaisia olentoja. Sillä muistakaamme, että kuumanvantara oli kolmas ja sitä ennen oli toinen ja ensimmäinen. Toinen oli ns. aurinkomanvantara ja ensimmäinen saturnusmanvantara. Itämaisella nimityksellä ensimmäistä nimitetään Brahman yöruumiiksi, toista nimitetään Brahman päivärumiiksi ja kolmatta Brahman hämärärumiiksi,

niinkuin tämä nykyinen taas on aamuruskoruumis. Tässä toisessa eli aurinkomanvantarassa oli niinkään täydellinen kehitysjärjestelmä, niinkuin meillä on tässä maan luomiskaudessa, ja niinkuin oli kuukaudessa. Aurinkokaudessa oli myös sellainen olentokunta, joka vastasi ihmiskuntaa. Sillä ihmiskunnalla oli päämääränä ja tehtävänä tulla täydelliseksi. Mitä merkitsi heille täydellisyys? Se merkitsi, että heidän piti tulla suurenmoiseksi, loistaviksi olennoiksi, ihmeellisiksi ja ihaniksi valo-olennoiksi. Meidän maakautemme toimii fyysillisen tason karkeassa aineessa. Kuukausi toimi hienommassa, eterisessä aineessa, siis se oli jo enemmän voimaa; itse aineellisuutta ja muodollisuutta oli paljon vähemmän kuin meidän fyysillisellä pallollamme. Aine oli juoksevampaa, fluidisempaa. Aurinkomanvantarassa oli aineellisuus vielä paljon hienompi, mystillisempi. Se ei edes mennyt niin pitkälle kuin kuukauden aineellisuus, joka oli keskittynyt luomiseen ja luovaan voimaan vaan tämän aurinkokauden aineellisuus oli aivan niinkuin sanoisimme enemmän sielullista laadultaan. Se oli enemmän ajatusmuodossa. Sen ruumiillisuus oli vapaa muodoista, eikä siinä ollut mitään luomista meidän merkityksessämme. Ei mitään sellaisia luovia voimia ollut kuin meillä. Koko aineellisuus oli ajatusmuodossa. Se oli sellaista aineellisuutta, joka aivan välittömästi vain heti tottelee tajuntaa, joka ei synny eikä kuole itsestään. Ja niille ihmisolennoille tuossa aurinkomanvantarassa oli kaikunut sellainen herätyksen ja kehityksen huuto, heille oli sanottu, että elämän päämäärä on: „Uskokaa johtajiinne. Uskokaa vain johtajiin niin kehitytte täydellisiksi. Jos ette hetkeäkään ole uskomatta vaan jos koko teidän sielunne antautuu vain uskoon, silloin te vapaudutte tästä aineellisuudesta ja kaikista muodoista. Silloin te tiedätte miten teidän tulee ajatella, saatte ajatella oikein, silloin saatte aivan kuin pukeutua sellaisiin käyttövälineisiin, ruumiisiin, jotka sisältävät ja edustavat suuria, ihmeellisiä aatteita. Mutta te ette osaa sitä tehdä, ellette te usko johtajiinne ja seuraa niitä aivan ehdottomasti.“ –

Nämä aurinkoihmiset voittivat itsensä, he uskoivat ja unohtivat itsensä, ja uskoivat, että he niin sanoaksemme oppivat luomaan itselleen aatteellisia ruumiita. Mehän huomaamme, kuinka äärettömän vaikeatajuista tämä on, kuinka ihmeellisen korkeita asioita nämä ovat ja kuinka vaikea on niitä esittää meikäläisellä fyysillisellä kielellä, sillä sehän tuntuu aivan mahdottomalta, kun olemme niin kaukana näistä asioista. Mutta meidän täytyy kuitenkin ponnistaa mielikuvitustamme, ja silloin voimme jonkin verran ymmärtää näitä asioita. Ne jotka siellä olivat ihmisiä, saivat ihmeellisen tehtävän, jos sanoisimme esim. että jokin ryhmä niistä suurista aurinko-olennoista kuuli tämmöisen sanan: „Te voitte elää ja alkaa täydellisyyden, kun pukeudutte kauneuden ruumiiseen, mutta voitte pukeutua kauneuteen ainoastaan sillä tavalla, että seuraatte johtajianne, tottelette ja uskotte heihin. Joukko niistä aurinko-olennoista, jotka silloin heittäytyivät seuraamaan ihmeellisiä jumalolentoja, johtajamestareita, oppi luomaan itselleen kauneuden ruumiin, nimittäin ruumiin, joka ei ollut ruma, vaan joka oli kauneuden aate ja oli kuitenkin käyttövälineenä, ruumiina. Mutta nyt on huomattava, että tässä aurinkomanvantarassa samoin kuin kuumanvantarassa ja meidän maapallossamme oli sellaisia, jotka eivät ilman muuta uskoneet ja jotka aivan kuin, jos me tavallisella inhimillisellä kielellä voisimme sitä kuvata, sanoivat: „Mutta me tahdomme nähdä sitä kauneutta; emme voi uskoa ilman muuta, että meille tulee kauneuden ruumis; tahdomme nähdä sitä kauneuden ruumista, voiman ja viisauden ruumista; tahdomme ihailia sitä, tahdomme itse myöskin kauneudesta nauttia.“ – Jos koettaisimme kuvata noita ihmeellisiä ihmisiä, niin ne olivat tällaisia rehellisiä, uppiniskaisia, nimittäisimmekö heitä hitaiksi tai laiskoiksi, jotka ilman muuta eivät tahtoneet uskoa, vaan jotka tahtoivat tietää. He silloin jäivät jälkeen; he eivät päässeet täydellisyyden huipulle. He eivät saavuttaneet sitä päämäärää, mikä oli silloiselle ihmiskunnalle asetettu, vaan he jäivät semmoisiksi ihmeellisiksi, suuriksi valo-olennoiksi, mutta

semmoisiksi, jotka tahtoivat tietää ja nähdä, että kaikki oli kaunista. Mehän emme kykene heitäkään tuomitsemaan. Kuitenkin voimme kuvata heitä tuommoisiksi uskomattomiksi, niinkuin ehkä sanoisimme nykyisellä kielellä, vähän skeptillismaterialistismielisiksi. Sangen merkillisiä olenoja! – Kun nyt meidän maakaudeksamme annettiin käsky yleensä kaikille ihmisille ruumiillistua, niin ei ainoastaan nämä olennot, jotka olivat kuusta jääneet, vaan myöskin ne, jotka olivat auringosta, saivat tämän käskyn, sillä tämä meidän maaketjumme on neljäs ja aineellisin, ja aivan kuin keskusjälleensyntymä, ja sentähden siinä asemassa, että kaikki taas kokoontuvat siihen. Siis myöskin nämä aurinko-olennot saivat käskyn ruumiillistua. Mutta hekin sanoivat: emme me ruumiillistu. He, samoin kuin nuo Lusiferiset olennot, sanoivat: me emme ruumiillistu, sillä tämä maailma ei ole kaunis vaan ruma. Mutta he kuitenkin heti tietysti karman käskystä joutuivat tähän meidän maapiiriimme, ja heidän ruumiillistumisensa aivan kuin lykkäytyi, mutta he jäivät ihmisten sielulliseen maailmaan, ja heidän äänensä kuuluu noissa sanoissa: „Olemassaolossa pitää olla kauneutta, ja sitä meidän täytyy oppia näkemään ja luomaan.“ Sillä tavalla kaikuu heidän äänensä, ja se oli tuo houkutus, joka kuuluu ihmisielussa. Tulemme näkemään, että vähän myöhemmin nämä aurinko-olennot huomasiivat, että nyt he voivat syntyä maan päälle. Se tapahtui vähän myöhemmin, sillä alussa he sanoivat, etteivät hekään tahdo. Ja he jäivät silloin ihmiseen nähden sellaiseen asemaan, että heidän äänensä kaikui kautta ihmisen sielun ja kehitti ihmisessä semmoista, mikä ihmisessäkin luonnostaan on. He eivät menneet niinkuin Lusiferit sisään ihmiseen.

Me olemme niitä ihmisiä, joissa kaikki on koottuna sentähden, että me olemme kaikkein aineellisimpia. Meissä on kaikki koottuna, kun sen sijaan edellisissä manvantaroissa ihmisiltä aina puuttui jotakin. Mutta onhan vielä kolmas tekijä ja se on tuo, joka sanoo: sinä olet vapaa, sinä olet itsenäinen.

Ajatelkaamme, kuinka hirmuisen heikko ihminen todellisuudessa olisi, meidän minuutemme olisi vain lepattava liekki, joka pienimmässäkin tuulenpuuskassa olisi voinut sammua. Emme tiedä, kuinka olisi käynytkään kaikenlaisissa vaikeuksissa, ellei olisi ollut niitä, jotka sitä tukivat. Sen täytyi saada voimaa, meidän minuutemme täytyi saada apua jostakin, ja sentähden tuo kolmas ääni, joka kaikui meidän sieluissamme: sinä olet vapaa olento –, se on myöskin kotoisin erityisistä olennoista, jotka syntiinlankeemuksessa sen ohella vaikuttivat ihmiskuntaan Mitkä olivat nämä olennot. Ne olivat sellaisia olentoja, jotka samalla tavalla kuin nämä edelliset periytyvät ensimmäisestä ihmiskunnasta, saturnusmanvantarasta. On ollut tapana muutamissa piireissä nimittää kuuolentoja Lusifereiksi, aurinko-olentoja Ahrimaaneiksi persialaisella nimityksellä. Mutta näistä ensimmäisistä, saturnusmanvantaran jälkeen jääneistä olennoista, ei ole niin paljon puhuttu kuin toisista. Ja kuitenkin ne ovat hyvin tärkeitä. Tämän ensimmäisen saturnusmanvantaran ihmiskunta oli niinkään saanut erikoisen tehtävänsä. Silloin oli annettu aivan kuin elämän ohjelma ja päämäärä. Ja nämä ihmiset asuivat maailmassa, joka oli vielä vähemmän aineellinen, jonka aineellisuus oli vielä ihmeellisempää ja jota voimme nimittää puhtaan järjen maailmaksi. He olivat semmoisia korkeita enkeliolentoja, ja heille oli annettu elämän päämäärä ja annettu käsky: „Kehittykää täydellisiksi sillä tavoin, että tunnette kuinka kaikki on hyvää. Tuntekaa rakkautta kaikkia olentoja kohtaan, sillä te itse olette sellaisia olentoja, jotka osaatte kaikkia toisia tukea, kannattaa ja nostaa. Ottakaa koko maailma syliinne ja kannattakaa sitä! Sillä tavalla määrättiin näille ihmeellisille enkeliolennoille. Se oli heidän elämäntehtävänsä, ja monet kai noudattivat sitä järjestelmää. He aivan kuin unohtivat itsensä, luopuivat itsestään, niin sanoaksemme menivät kaikkien elävien olentojen alapuolelle. He antoivat aivan kuin onnensa niiden hyväksi, ja sillä tavalla kehittyivät merkillisiksi olennoiksi. Nythän kaikkia nimitetään erilaisilla nimityksillä vanhoissa

traditioissa ja „Salaisessa Opissa“. Ja nämä olennot muodostavat ikäänkuin hierarkioita, mutta emme ehdi nyt niihin syventyä. Mutta huomatkamme, että heidänkin keskuudessaan oli sellaisia, jotka eivät ilman muuta rakastaneet, jotka eivät tahtoneet uhrautua, eivät tahtoneet kannattaa koko maailmaa. Oli sellaisia olentoja, jotka sanoivat: „Mutta miksi, minähän olen, ja minä olen itse. Miksi luopuisimme itsestämme ja muuttuisimme pelkäksi rakkaudeksi? Mehän olemme.“ – „Minä olen“, kaikui heidän sielussaan niin voimakkaana, että he eivät voineet unohtaa sitä. He silloin, sensijaan että olisivat uhranneet itsensä, säilyttivät itsensä, pysyivät omassa nimessään, muistivat vain itse olevansa. Mutta hekin ovat korkealla meidän ihmiskuntamme yläpuolella. Mutta mielikuvitus voi vain jossakin määrin heitä ymmärtää. Näitä ensimmäisen manvantaran ihmeellisiä olentoja nimitetään asuuroiksi. Tämä sana tulee vanhasta sanasta asu eli henkäys. Mutta ne, jotka jäivät jälkeen, olivat asuroita siinä merkityksessä kuin myöskin kuvataan tuota sanaa: a-sura, siis ei-jumala. Siis niinkuin Jumalan vastustajia, eli niinkuin voimme sanoa, saatanallisia. „Satan“ (hepr.) on Jumalan vastustaja. Emme voi sanoa, että nämä saatanat olisivat mitään pahaan tarkoittaneet. Paha siinä merkityksessä ei ole heidän maailmastaan, puhtaan järjen maailmasta, mutta he olivat vain sellaisia olentoja, jotka tahtoivat pitää kiinni itsestään eikä haihtua siihen jumalalliseen virtaan, joka kuljetti kaikki mukanaan. He olivat niitä, jotka pysähtyivät virrassa ja rupesivat itse uskaltamaan virtaa vasten. He olivat saatanaita, hyvin korkeita ja ihmeellisiä. Muistanette Vanhasta Testamentista esim. Jobin kirjasta, kuinka Saatanana oli yksi korkeimmista enkeleistä. Nämä saturnusmanvantaran jälkeen jääneet ihmiset olivat niitä korkeampia olentoja, jotka pysähtyivät, nousivat ikäänkuin vastaan, olisivat siis tavallaan itsenäisempiä kuin nuo toiset, jotka ilman muuta mukaantuivat. Tavallaan voimme sanoa, että ne olivat korkeampia. Samalla tavalla, kun meidän täytyy inhimillisinä olentoina ihaila lusifereita, niin meidän täytyy myöskin ihaila näitä

asura-saatanoina. Kun nämä nyt saivat käskyn meidän maaluomiskaudessamme inkarnoitua, he sanoivat samoin: „Ei, nuo ruumiit ja koko tuo elämä ei sovi meille.“ Ja he jäivät silloin myöskin tänne maapallon ilmapiiriin, ja heidän äänensä kaikuu nyt kautta ihmiskunnan sielun tuollaisena ensimmäisenä houkutuksena: „Muistakaa, että te olette olemassa, muistakaa olevanne itsenäisiä olentoja. Uskaltakaa jotakin.“ Se on Saatanan ääni. – Lusiferin ääni sanoo: „Sinun pitää kokea, että tulisit viisaaksi“. Ahrimanin ääni sanoo: „Katso, kuinka paljon kaunista!“ Ja Saatanan Ääni sanoo: „Muista, että olet vapaa ja itsenäinen olento, joka itse määrää, mitä teet!“ Nämä voimat ovat meidän sielussamme. Mihin joutuisimme ilman niitä. Meillä täytyy olla nämä kolme ihmeellistä täytettä sielussamme. Se oli meidän syntiinlankeemuksemme.

Siirrymme sitten aikoja eteenpäin Atlantikseen. Tämä kaikki oli tapahtunut Lemurialla. Atlantiksella oli tuo ihmeellinen surunäytelmä; ensin mahtava sivistys, jota johtivat korkeasti kehittyneet olennot, sitten suuri itsekkyyks ja mustien valta, joka karkoitti valkoiset pois. Ne mustat hallitsivat maailmaa kymmeniätuhansia vuosia ja sitten hirmuinen vedenpaisumus hukutti koko kansan. Ja nythän muistamme, että Atlantiksella oli sivistys merkillisen korkealla; siellä oli mm. lentokoneita joitakin miljoonia vuosia sitten, ja meidän täytyy kysyä, kuinka näin ihmeellinen sivistys oli mahdollinen silloin. Kun me ihmiset olemme niin vähän kehittyneitä vielä, niin kuinka siis olimme enemmän kehittyneitä Atlantiksella? Mitenkä tämä on selitettävissä? Kuinka ihmiskunta menee tällä tavalla taaksepäin, ja olemme aivan kuin uudestaan alkanee? Onko siinä mitään järkeä? Missä ovat kaikki ne ihmeelliset viisaat meidän joukostamme, jotka Atlantiksella toimivat? Kun tämän kysymyksen teemme, saamme vastauksen niistä I Mooseksen kirjan 6:n luvun sanoista, joissa sanotaan: „Ihmiset lisääntyvät maan päällä ja synnyttävät tyttäriä, ja Jumalan pojat näkivät ihmisten tyttäret kauniiksi, ja ottivat vaimokseen kaikista ne,

jotka halusivat.“ – Ja heidän kanssansa he siittivät niitä muinaisia uroita. – Ne sanat, joita käytetään, olivat: jumalista – nefilim, ja uroista – gibbolim. Tämähän on tietysti antanut päänvaivaa teologeille. Eivät he ole voineet niitä selittää. Eihän ole mitään järkeä siinä. Mistä tuollainen lause yht’äkkiä on tullut tuollaiseen kirjaan. Ennenkuin siinä tullaan vedenpaisumukseen, niin äkkiä puhutaan, että Jumalan pojat rakastuivat ihmisiin. Tämähän on hullutusta, ja eikä meidän pappimme ja teologimme ole voineet niitä ymmärtää. Se on jäänyt sellaiseksi hämäräperäiseksi lauseeksi, jota ei ole kannattanut ajatella. Vasta kun me katselemme näitä asioita näiden kaikkien ihmeellisten salatieteellisten tosiseikkain valossa, ymmärrämme mistä on kysymys. Sillä ketkä olivat nuo Jumalan pojat, jotka sanoivat lopulta: ihmisten tyttäret olivat kauniit. Ne olivat niitä aurinkomanvantaran ahrimanolentoja. Ne olivat niitä jumalallisia valo-olentoja, joita täydellä syyllä nimitetään jumalan pojiksi. Ne sitten lopulta näkivät, että sentään oli sellaisia muotoja, että niidenkin avulla kannatti hakea jotakin kokemusta. Nehän olivat jo tulleet sellaisiksi, että niillä oli silmätkin päässä ja saattoivat nähdä ja katsella maailmaa ympärillään. Hehän saattoivat katsella, olivat ihmiset kauniita, ja nämä ahrimanit olivat sellaisia, jotka tahtoivat nähdä ja tietää. Siis he sanoivat itselleen: „Nyt ruumiillistukaa“. Sitä on kuvattu sanoilla, että he ihastuivat ihmisten tyttäriin. Ei suinkaan ihmiskunta ollut pelkästään tyttäriä. Se on sillä tavalla kuvattu. Se tarkoittaa sitä, että he ruumiillistuivat; he olivat ensin panneet vastaan, mutta sitten he myöntivät. Kun he ruumiillistuivat – ja silloin saivat kokea juuri sitä, josta heille oli sanottu, että luominen ja syntyminen on kokemusta, – niin he synnyttivät olentoja, jatkoivat ihmissukua, ja silloin nuo uroot, gibborim, nuo henkiset jättiläiset, asurat, saatanat, huomasivat hetken tuleen, jolloin hekin ruumiillistuivat. Nyt oli jo muodostunut siksi kehittyneitä ihmismuotoja, että hekin saattoivat niihin ruumiillistua. Ja asurat ruumiillistuivat myöskin siis Atlantiksella, ja nämä kaikki ihmisolennot

edellisistä manvantaroista, koska, niinkuin muistamme, oli maapallokausi.

Mutta myös ihmisiä, mestariolentoja Venus- ja Marsjärjestelmästä oli tullut tänne maan päälle ja perustaneet salaisen veljeskunnan. He johtivat kaikki ja he saivat vastaanottaa suurenmoisia oppilaita, sillä nämä ihmeelliset valo-olennot, ahrimanit ja saatanat tulivat nyt näiden opetuslapsiksi, ja heidän täytyi kaikkia opettaa tekemään, sillä kaikki oli uutta. Heidän piti oppia monen ruumiillistumisen aikana, oppia kauan aikaa ja olla viisaitten mestareiden opetuslapsina. Ja ne olivat heidän kiitollisimpia opetuslapsiaan, ja äärettömästi kehittyivät älynsä puolesta. Me tavalliset ihmiset emme osanneet muuta tehdä kuin matkia, ja tietysti me teimme sen riemulla; sillä tavallahan meidän pikkuinen ymmärryksemme vähitellen kehittyi ja meidän pienet kykymme kehittyivät, kun saimme seurustella kehittyneimpien olentojen kanssa. Rakennettiin kaupunkeja, perustettiin sivistyksiä, vihittiin temppeleitä jumalille; oli kaikenlaisia keksintöjä. Mutta sitten tuli aika, jolloin nuo korkeat olennot, ahrimanit alkoivat tuntea oman mahtavuutensa, etevyytensä ja nousivat viisauden asuroita vastaan. Heistä tuli mustia olentoja. He houkuttelivat sitten suuren osan meitä tavallisia ihmisiä seuraamaan itseään, sillä kun he saivat käsiinsä monenlaiset kyvyt, niin pian heistä tuli suurenmoisia olentoja; he sokaisivat toisten silmät, kun he nousivat viisauden Mestereita vastaan ja harjoittivat mustaa magiaa, niin me olimme ihastuksissamme ja seurasimme heitä ja yritimme myöskin mustaa magiaa. Sillä tavalla on sisäisesti käsitettävissä Atlantiksen surunäytelmä, suuri taistelu valkoisten ja mustien välillä ja suuri ihmeellinen vedenpaisumus. Me olimme mukana Atlantiksella, mutta me olimme vain pikkuolentoja siellä. Me kyllä teimme siellä syntiä, me harjoitimme mustaa magiaa, mutta me emme olleet johtavia henkilöitä, me emme olleet varsinaisia alkuunpanijoita. Sentähden me nyt vasta olemme kehittymässä ja sentähden meissä on kaikki syntiinlankeemuksen viettelevät

mahdollisuudet, ja sentähden meissä on myöskin mustan magian mahdollisuudet, sillä olimme niissä sellaisissa asioissa mukana. Mutta varsinaiset johtajat ovat suorittaneet tehtävänsä; he ovat suurimmaksi osaksi poissa näkymättömässä maailmassa. Joskus vain tapahtuu tämän maan päällä, että joku merkillinen ahrimanolento tai saatanaolento syntyy meidän keskuuteemme samalla tavalla kuin kristusolentoja syntyy meidän keskuuteemme. Ja minkälainen se aurinkomanvantarasta kotoisin oleva olento on? Hän ei ole paha itsessään, mutta hän tuo mukanaan hirmuisen materialismin. Jos joku ahrimaneista syntyy meidän keskellemme, on hän älyniekka, joka houkuttelee meitä näkemään, kuinka kaikki usko on aivan turhaa, kuinka ihmisen pitää tietää ja kuinka me emme oikeastaan muuta voi tietää, kuin mitä näemme silmillämme. Hän on sellainen materialistisen hengen ruumiillistuma. Ja jos joku asura syntyy meidän keskellemme, niin hän on sellainen, joka nousee valtaan, olkoon hän päälle tullut millaisena ihmisenä tahansa. Niinkuin joku Napoleon I. Ja hän puhuu: „Kuinka te uskallatte vastustaa minua.“ Hän voi sanoa Preussin kuninkaalle ja muille Euroopan kuninkaille: „Kuinka te uskallatte vastustaa minua! Minua!“, sillä hän on niin ihmeellinen olento, äärettömän älykäs ja voimakas, sellainen, joka on syntynyt valtikka kädessä, oli hän sitten, niinkuin Napoleon, köyhän asianajajan poika Korsikalta, hän nousee keisariksi, ja kukaties mitä hän olisi voinutkaan saavuttaa, ellei hänen hetkensä olisi lyönyt. Viisas hän oli, eikä hän voi paha ihailia, ei hän paha tarkoita. Mutta hän on äärettömän vallanhimoinen ja kunnianhimoinen, ja välinpitämätön siitä, kuinka monta miljoonaa ihmistä saa kärsiä kuoleman hänen takiansa. Mutta ei hän tahdo kenenkään kärsivän. Hän on merkillinen herra, joka elää aivan kuin toisenlaisessa ilmapiirissä kuin tavallinen ihminen. Ei hän näe tavallisia yksityisiä ihmisolentoja, hän katselee korkeammalle: „On luotava uusi Eurooppa, uusi maapallo, on luotava Euroopan yhdysvallat, ja minä tulen niiden kaikkien pääksi ja johtajaksi. Minä hallitsen

sitten koko maailmaa, sillä minä osaan sen tehdä. Olen kyllin viisas sen tekemään. Minä olen kyllin ahkera, työkykyinen ja voimakas sen tekemään. Kuka muu siihen kykenisi kuin minä?“ – Sellaisia olentoja voi joskus syntyä. Meidän täytyy muistaa, että ne eivät ole tavallisia ihmisiä. Meidän ei tarvitse peljätä heitä. He ovat olentoja, jotka tulevat jossakin tarkoituksessa tänne maan päälle joskus ja häviävät sitten. Napoleonია ei ole enää. Minne hän hävisi?